

DIARI DE SESSIONS DEL
PLE
DEL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

DL. PM. 770-1987

Fq.Con.núm. 33/27

VIII legislatura

Any 2013

Núm. 71

Presidència
de la Molt Honorable Sra. Margalida Durán i Cladera

Sessió extraordinària celebrada dia 22 de gener del 2013

Lloc de celebració: Seu del Parlament

SUMARI

INTERPEL·LACIÓ RGE núm. 2224/13, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, relativa a política general en relació amb la consecució dels objectius de dèficit.

3082

LA SRA. PRESIDENTA:

Passarem, tot seguit, al segon ple extraordinari del dia d'avui.

Interpel·lació RGE núm. 2224/13, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, relativa a política general en relació amb la consecució dels objectius de dèficit.

El punt únic d'aquesta sessió extraordinària és el debat de la Interpel·lació RGE núm. 224/13, relativa a política general en relació amb la consecució dels objectius de dèficit, presentada pel Grup Parlamentari Socialista.

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el Sr. Marc Pons, per un temps de deu minuts.

EL SR. PONS I PONS:

Moltes gràcies, Sra. Presidenta, bon any, senyores i senyors diputats. Totes les enquestes sociològiques constaten el sentiment generalitzat d'una ciutadania que res no espera d'aquest nou any que acabam de començar, una percepció que es confirma quan s'analitzen les previsions dels diferents centres d'anàlisis econòmiques, els quals preveuen per al 2013 un 2013 de més recessió econòmica, major conflictivitat social i nova destrucció de llocs de feina. Ens endinsam al sisè any consecutiu d'una crisi econòmica sense precedents i amb poquíssimes esperances de millora.

Iniciam un nou any amb la sensació d'haver-lo amortitzat fins i tot abans de començar, amb la confiança dinamitada pels innumerables incompliments electorals, amb el rebuig frontal dels sectors econòmics, amb tots els ponts de comunicació social (...) i aïllat per una majoria absoluta autocomplaent, les expectatives generades arran de la victòria del Partit Popular no han pogut ser més decebedores.

Després d'un llarg any i mig de govern la decepció ciutadana no pot ser major. No s'ha complert en cap de les previsions econòmiques, s'ha quedat lluny, molt lluny del creixement econòmic anunciat. Han augmentat i molt el deute públic i no han estat capaços ni de complir l'objectiu de dèficit.

Ho han sentit bé, el Govern del Sr. Bauzá ha augmentat en contra del que afirma sempre el vicepresident econòmic el deute públic. Ens havien promès que no ho faria, que el reduiria, però la realitat és que l'han augmentat en 1.000 milions d'euros i que ja supera el 20% del PIB quan el màxim permès per la Llei d'estabilitat pressupostària és del 13% sobre el PIB.

Anam els primers en rànquing de deute, digui el que digui el Govern, aquesta és la realitat. Estam molt enfora del creixement econòmic promès. Tenim el deute públic més elevat de tota la història i no han estat capaços ni de complir l'objectiu de dèficit. L'objectiu de dèficit, l'excusa que justifica i justificava qualsevol decisió de govern, qualsevol retallada de serveis, qualsevol càstig a la ciutadania. Idò bé, amb tots els malabarismes financers del vicepresident econòmic per maquillar les xifres de dèficit, les Illes Balears incomplirà l'objectiu, tal com ja ha anunciat el mateix govern.

Els posaré a més a més alguns exemples d'aquest maquillatge: la llei de crèdit extraordinari, aprovada per vostès mateixos, al Govern, li va permetre obviar a l'hora de computar el dèficit l'existència de prop de 150 milions d'euros provinents dels mecanismes de pagaments a proveïdors, el que representa al voltant d'unes 5 dècimes de dèficit que no han incorporat, però que en realitat existeixen.

Amb les entitats financeres l'any passat acordaren un any de cadència per al 2012 que de forma puntual l'han ajudat a reduir el dèficit anual, però que en canvi representa una càrrega de 600 milions d'euros més, amb interessos, als propers deu anys que hauré de pagar entre tots.

Derivar en el temps els compromisos, Sr. Aguiló, segons vostè està molt mal fet i ja no vull entrar en les desviacions del pla econòmic financer que ja compte amb les advertències del mateix ministeri pel baix nivell de compliment, ni amb la nul·la confiança dels mercats envers el Govern que l'han obligat a demanar el rescat de les Illes Balears i que ens ha obligat a perdre autonomia política, ni amb l'acceptació de les condicions de dèficit que l'han duit a assumir per al 2013 un objectiu del 0,7 quan aquest any, ni amb totes les retallades ni amb tot el maquillatge, arribarem o superarem aquest 1,5, idò bé, aquest any encara l'hauré de reduir el doble.

El panorama és desolador. Tots els indicadors macroeconòmics ens diuen que després d'un any i mig de govern estam molt més malament del que estàvem i això, fixi's bé el que li dic, això encara no és el pitjor, el pitjor no són només les pèssimes dades econòmiques de caire conjuntural que ens fan la fotografia d'una realitat existent a principis del 2013, el pitjor és que aquesta fotografia és fruit d'una estratègia governamental que s'ha proposat transformar una societat viva, igual, amb capacitat de redistribuir la seva riquesa i reivindicar els seus drets en una societat molt diferent.

Aquesta crisi econòmica no és una crisi qualsevol, és la crisi econòmica provocada per uns mercats cobdiciosos que no en tenen prou mai i una dreta de forta ideologia neoconservadora que ara ja sense complexos ha decidit aprofitar-la per modelar una societat que serveixi decididament a les seves pròpies finalitats.

Tots els esforços del Govern van encaminats a aconseguir una societat estratificada, desigual, diferent, amb menys drets i moltes més obligacions, amb menys possibilitats de progrés, servil i deutora d'unes classes dirigents que com a finalitat última esperen aconseguir el màxim de les seves plusvàlues.

Una crisi és sempre un moment per a les noves oportunitats i el Partit Popular vol aprofitar aquesta crisi per crear noves oportunitats que serveixen els seus interessos.

L'objectiu del vicepresident econòmic, del president Bauzá, de la dreta nacionalista espanyola a les nostres illes no és tant la sortida immediata de la crisi econòmica, duim ja sis anys i les esperances són nul·les, ho és sobretot la garantia que quan es produeixi la recuperació econòmica hauran transformat una societat que complirà al peu de la lletra i sense protestar les consignes governamentals i dels grans poders econòmics i al crit d'ara o mai la dreta ha obert aquesta batalla per transformar una societat i fer-la a la seva mida, una batalla on les eines que

s'utilitzen són sempre molt importants, i el vicepresident econòmic ho sap molt bé.

Per açò, han sacralitzat fins elevar-lo als altars el dèficit públic, el dogma inamovible, la mesura de totes les coses, la referència màxima que ho justifica tot i ho perdona tot i, amb aquesta eina, amb el dèficit públic han decidit fer de la batalla, convertir-lo en punta de llança del pitjor model econòmic possible per als ciutadans de les Balears.

En honor al dèficit públic han iniciat una campanya duríssima de desprestigi del sector públic com a passa prèvia al desmantellament dels serveis més bàsics per als ciutadans, mentre dia a dia, mesura rere mesura busquen les fórmules més adequades per devaluar-ne la qualitat, dels serveis i de l'atenció que donen als ciutadans, sabedors com que amb unes institucions dèbils i sense serveis, els ciutadans perden protecció, s'incrementen les diferències mentre guanyen en honorabilitat i per tant, en docilitat enfront al poders establerts; sabedors com són que amb unes institucions dèbils les possibilitats d'enriquiment de l'empresariat, de les empreses de serveis esdevenen il·limitades i per tant, la capacitat d'acumular i concentrar a la vegada més riquesa.

En honor al dèficit públic han justificat i creat nous impostos, no per afavorir una major redistribució de la riquesa i per tant un major aprofitament d'aquesta, sinó per penalitzar un consum que hauria de ser l'element estimulator de l'economia, preocupant-se molt de no interferir en els grans poders econòmics, de no demanar-los el més mínim esforç, la més mínima responsabilitat. Ho hem vist en el bloqueig absolut cap a qualsevol impost a les grans empreses contaminants, a les entitats financeres, protegint fins a l'extenuació la política del desnonaments bancaris a què estan sotmesos els ciutadans més dèbils de la nostra societat.

En honor al dèficit públic han construït un discurs de culpables, d'excessos i de penitència perquè ens volen fer creure, amb tot el cinisme del món, que la culpa d'aquesta crisi és de la ciutadania. Quantes vegades no hem sentit allò d'"els ciutadans hem viscut per damunt de les nostres possibilitats", que no podem gastar allò que no tenim, ens diuen açò els mateixos que han decidit gastar-se a fons perdut 90.000 milions d'euros a la banca perquè pugui tancar el forat dels excessos que varen cometre per a (...) d'una bombolla immobiliària i financera...

(Alguns aplaudiments)

...de la qual ningú no se n'ha responsabilitzat. Donen 90.000 milions d'euros, que són de tots els ciutadans, i ens diuen que no podem gastar allò que no tenim.

Ens diuen açò quan des del Partit Popular convertien aquesta comunitat autònoma en el paradigma de la corrupció institucional i de la fuga de capitals. Ens diuen açò quan des del Partit Popular generaven dèficit públic en el moment del clímax econòmic d'aquesta terra, en plena bombolla immobiliària, sense saber encara a dia d'avui on han anat a parar alguns d'aquests diners.

Ens diuen açò els mateixos que culpen la ciutadania d'haver viscut per damunt de les seves possibilitats i ara els demanen vergonyosos sacrificis.

Aquest és el discurs de la culpa, del càstig, de les conseqüències dels excessos com a una estratègia política del Partit Popular per evitar assumir qualsevol tipus de responsabilitat mentre pretén vendre's com a salvador d'una crisi econòmica que la mateixa dreta ha creat.

Aquestes són les línies mestres del projecte polític del Partit Popular, les línies mestres del pitjor projecte polític per a la immensa majoria dels ciutadans de les nostres illes perquè pretén, des de la planificació governamental, deteriorar i desmuntar uns serveis públics imprescindibles per a una societat estructurada i cohesionada, i tot, tot, absolutament tot, en ares de l'objectiu del dèficit públic, el dogma inqüestionable que tot ho justifica i tot ho perdona.

En acabar aquesta intervenció, escoltaran des d'aquesta mateixa tribuna el vicepresident econòmic justificar com n'han quedat de prop de complir l'objectiu de dèficit, ens explicarà tots els esforços que han fet, l'important que han estat les retallades dutes a terme i defensarà la necessitat d'establir nous impostos pel consum.

L'objectiu del dèficit, el relativitzarà una mica, el just per llevar-se de damunt la responsabilitat de no haver-hi arribat tal com havia jurat i perjurat en aquesta mateixa cambra i, per tant, ens confirmarà que els arguments de les retallades no eren ni són tan sòlids ni tan dogmàtics com ens volien fer creure.

Ens dirà que ha vingut de molt poc, ens afirmarà que anam bé i que amb poc esforç, que vol dir amb més retallades, ho acabarem aconseguint. Fins i tot, és molt possible que recorri a la idea que aquest és...

LA SRA. PRESIDENTA:

Sr. Pons, ha d'anar acabant.

EL SR. PONS I PONS:

...l'únic camí possible quan hagi d'avaluar les desastroses conseqüències que damunt la ciutadania provoquen les seves decisions, perquè l'objectiu real, més que complir l'objectiu de dèficit, és continuar amb les retallades, desmantellar encara més el sector públic mentre assegura que pugui haver-hi, açò sí, uns serveis sanitaris i educatiu de qualitat per als que els puguin pagar.

Quan el Sr. Vicepresident Econòmic els expliqui tot açò, senyores diputades i senyors diputats, recordin que la gent està ara molt pitjor del que estava quan varen arribar al Govern. Recordin que gràcies a les seves decisions la sanitat ha deixat de ser ja universal, que ara hi ha un 50% més de ciutadans que estan esperant una operació i que porten ja més d'un 250% de dies esperant ser atesos que quan vostès varen arribar i que darrere de cadascuna d'aquestes esperes hi ha sempre una vida que pateix.

Recordin quan el vicepresident econòmic els parli de la importància de...

LA SRA. PRESIDENTA:

Sr. Pons, ha d'acabar.

EL SR. PONS I PONS:

...l'objectiu de dèficit que les Balears només en el 2012 ha destruït prop de 10.000 llocs de feina, mentre hi ha més de 70.000 persones inscrites en el SOIB que no reben cap tipus de petició.

Recordin quan el vicepresident econòmic els parli del camí únic possible que la taxa de pobresa ja ha superat el 20% de la nostra població, mentre el Govern redueix serveis socials i es desborden els menjadors de les organitzacions no governamentals.

Aquestes són -i acab ja-, senyores diputades i senyors diputats, les conseqüències d'una política econòmica errònia que ha decidit invertir l'ordre de prioritats posant la concentració de riquesa, la rendibilitat econòmica dels serveis públics i la pèrdua de drets socials per damunt del benestar dels ciutadans i de l'interès general de la col·lectivitat.

Aquest és l'ordre de prioritats de la dreta ortodoxa i intransigent que representa el Sr. Vicepresident que, mentre continuï per aquesta senda, trobarà sempre de front per plantar-li cara el Partit Socialista.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments*)

LA SRA. PRESIDENTA:

Té la paraula el vicepresident Econòmic, Sr. Pep Ignasi Aguiló, per un temps de deu minuts.

EL SR. VICEPRESIDENT ECONÒMIC, DE PROMOCIÓ EMPRESARIAL I D'OCUPACIÓ (José Ignacio Aguiló i Fuster):

Sra. Presidenta, senyors diputats, benvinguts a la preocupació pel dèficit públic, senyors de l'esquerra.

(*Alguns aplaudiments*)

Una economia pública sanejada és una condició *sine qua non* per tenir una economia general també sanejada i robusta i per això mateix tenir una societat també forta que no tan sols es preocupa dels més desfavorits, sinó que es pot fer càrrec de les seves necessitats. Així la tempesta no escamparà fins a quadrar els comptes públics, seguim l'única política que està tornant l'esperança a les persones. Potser necessitem que els recordi l'origen de la crisi, una crisi que vostès ni tan sols foren capaços de reconèixer i que a més a més no varen saber diagnosticar.

Tal volta per això mateix els seus consellers àurics, els mateixos que varen cometre aquells greus errors que ens han duit a aquesta situació, en lloc d'entonar un *mea culpa* i iniciar un procés de reflexió que ens permeti fer noves propostes diferents d'aquelles es dediquen a la fàcil i barata desqualificació personal.

Efectivament, senyories, la política d'esquerres no es manifesta a través de projectes o idees alternatives, sinó mitjançant un negativisme que mai no es concreta en res i això és així per la profunda incompatibilitat entre la desnortada i incoherent ideologia esquerrana actual i els principis bàsics de l'economia.

Per començar vostès neguen el vincle existent entre la necessitat de tenir ingressos per sufragar les despeses corresponents. Ara fa 165 anys el que durant distintes generacions ha estat el principal referent de l'esquerra, Karl Marx, es va burlar dels que l'havien precedit en la seva ideologia anomenant-los socialistes utòpics. El cert és que des que vostès varen perdre aquell referent no proposen res de res, ni tan sols una fàcil utopia.

Quantes vegades hem vist en aquest mateix parlament com vostès mateixos exigeixen més i més despesa!, evidentment sense tenir mai en consideració que aquelles despeses s'han de pagar. Els dic una cosa: els ciutadans el que volen és un estat de benestar que els doni seguretat, no volen il·lusions sembrades per polítics irresponsables.

Ara, és l'hora de superar aquell malson orwelià, això justament és el que estam fent, treballam dur colze a colze amb la ciutadania sense sectarisme i sense camarilles, assumim tota la nostra responsabilitat. L'absència de propostes concretes i intel·ligibles d'una oposició al marge de la realitat s'està traduint en un discurs defensiu, de desqualificacions personals mancades d'arguments. No és d'estranyar que ens dediquem a intentar desprestigiar l'únic full de ruta que està sobre la taula, és a dir, el full de ruta del Partit Popular que sense cap mena de dubte a més d'aportar una sòlida argumentació teòrica també recull les correccions dels greus errors de la fallida experiència de l'esquerra.

Sí, senyores i senyors, plens de santa indignitat l'oposició atribueix a la nova política una falta de compassió cap als més humils reflectida en el que anomenen retallades socials, però no expliquen, per suposat, per què quan estaven vigents les seves idees no varen voler fer front als problemes de la gent, generant una escalada d'atur i augmentant perillosament el nombre de persones que varen quedar al marge de la societat i amb la conseqüència d'una ampliació de les diferències socials.

Tampoc no es molesten a aclarir la senzilla qüestió que li plantejaven aquells que volien esbrinar d'on sortien els excedents per sufragar l'engruixada despesa pública, on eren els doblers?, qui havia de pagar-los?

Senyores i senyors, l'esquerra és erma en matèria de política intel·lectual, sí, erma d'idees. De fet, com ja ha assenyalat des d'aquesta mateixa tribuna l'esquerra només es pot agafar al clau ardent del paleopopulisme renunciant a la seducció dels seus votants mitjançant la realització de propostes raonades. Es diria que actualment la racionalitat els resulta massa incòmoda perquè constantment recorren a un discurs de caire teològic de culpes i pecats on, és clar, les culpes i els pecats són del PP.

Sí, sí, als d'aquest costat ens espera l'infern perquè la nostra ànima no és esquerrana, no hi ha cap altra argumentació. Això és el que passa quan no es volen reconèixer els propis fracassos i prenen contínuament...fugint cap a cap banda, endavant el fet que en uns pocs anys, en una única legislatura s'ha multiplicat pràcticament per tres el volum de deute, l'única cosa que se'ls ocorre dir és que hem de tornar triplicar el deute, amb major rapidesa, sense ni tan sols considerar si això és possible.

Aquesta és la proposta que una i una altra vegada ens ve de l'esquerra i els diré una cosa: encara no tenim els comptes fets, encara no tenim els comptes fets perquè entre d'altres qüestions sanitat té fins al 31 de gener per presentar els seus comptes, les empreses públiques fins al dia d'avui i avui mateix s'estan processant perquè els ajusts també estan pendents i tot això ens du a la conclusió que encara no tenim la xifra exacta de dèficit, però en qualsevol cas vull que mirin aquesta gràfica.

Aquesta gràfica ens diu l'autèntica realitat. Quan comença a caure és quan entra a governar el Partit Popular, fins aleshores el dèficit creixia i creixia i creixia.

(Alguns aplaudiments)

De l'any 2007 a l'any 2008 ni més ni manco que 1,4 punts de creixement de dèficit quan els ingressos estaven augmentant, perquè els ingressos augmentaven, senyories, i augmentaven, augmentaven els ingressos, perquè Zapatero, el Sr. Zapatero, feia càlculs optimistes sobre el futur, no feia càlculs realistes, que és el que s'ha de fer, feia càlculs optimistes que feien que les bestretes per finançament autonòmic creixien de forma contínua els primers anys de la crisi de forma que l'any 2009 va ser l'any de més ingressos per a aquesta comunitat autònoma i mirin a quant estava el dèficit, mirin, a pesar de tenir els ingressos més grossos.

L'any 2010 torna a incrementar-se el dèficit d'una forma explosiva, torna a incrementar-se tant que fins i tot vostès s'espanten i han de procedir a una rebaixa salarial, la primera rebaixa salarial. Però així i tot no aconseguen controlar el dèficit i continua creixent, continua creixent i continua tirant cap amunt, fent cada vegada més difícils els pagaments, fent cada vegada més difícils uns interessos raonables que ens duen que cada vegada més empreses no fossin rendibles i haguessin de procedir a tancar les seves portes.

Vostès varen gestionar d'una forma que crec que ha de passar als annals de la història, per malament, per malament! Vull posar d'exemple l'única inversió de certa rellevància que varen fer, el ferrocarril, amb unes instal·lacions absolutament sobredimensionades, amb unes despeses absolutament desbaratades, amb uns projectes de construir cotxeres per a una superfície de 10.700 metres, 10.700 metres, senyories, si això no els diu res, els diré que les d'Atocha tenen 7.400 metres, és a dir, pretenien construir unes cotxeres un 45% majors que les d'Atocha, mai no varen tenir en compte els principis bàsics de l'economia, mai no els va preocupar la rendibilitat dels projectes. Només en cotxeres i tallers, senyories, es varen gastar 50 milions d'euros, 50 milions d'euros, això és la paga doble que ara hem de gestionar.

Ens diuen que feim, no sé com ho ha dit, màgia o malabarismes en matèria de comptes, perquè hem aprovat una llei de crèdit extraordinari, i ens diuen que hem incrementat l'endeutament en 1.000 milions; per favor, són principis bàsics! 1.000 milions que eren de factures, 1.000 milions que eren deute comercial es transformen en deute bancari, i d'aquesta manera les empreses cobren i la roda pot continuar.

(Alguns aplaudiments i remor de veus)

La Llei de crèdit extraordinari, entre d'altres, és per normalitzar els 327 milions de factures en els calaixos que hi havia a ib-salut o els 140 que hi havia a les fundacions hospitalàries, en total més de 465 milions d'euros amb factures damunt la taula que no es podien pagar. També serveix la Llei de crèdit extraordinari, entre d'altres coses, per normalitzar els pagaments a les empreses navilieres, empreses que tenien en els seus pressuposts 8 euros de despesa, quan sabien tots que eren 8 milions d'euros. Una i altra vegada aquella gestió és la que va produir bona part de la situació econòmica que ara vivim.

I les coses canvien, les coses canvien, abans vostès han vist el gràfic del dèficit de la comunitat, del dèficit de la CAIB, si a això hi sumam que la resta del país també fa els seus esforços, tenim una prima de risc que comença a recórrer un camí descendent, i una prima de risc amb un camí descendent a un país que necessita estalvi, que necessita estalvi, significa tipus d'interès més baixos. I tipus d'interès més baixos significa que més empreses són rendibles, que més projectes empresarials es poden dur a terme. Això és el que passa en aquests moments, només amb un any de gestió completa per part del Govern Popular, el segon any serà molt diferent.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments)

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies. En torn de rèplica del Grup Parlamentari Socialista té la paraula el Sr. Marc Pons, per un temps de cinc minuts.

EL SR. PONS I PONS:

Moltes gràcies, Sra. Presidenta. No m'ho puc creure, no em puc creure que el portaveu del Govern de les Illes Balears parli que hi ha un dèficit entre l'1,5 i el 2% i el vicepresident Econòmic, a una compareixença sol·licitada per aquesta cambra, pugi aquí dalt i no sigui ni tan sols capaç de reafirmar ni d'aportar un mínim de llum a aquesta afirmació que va fer el portaveu. És possible açò, Sr. Vicepresident? De ver que no és capaç de pujar aquí dalt i dir que han superat l'objectiu de dèficit?

(Alguns aplaudiments i petit aldarull)

Ni açò li hem sentit a dir.

Hi ha una frase, que la recordarem sempre aquí, del vicepresident, que va parlar un dia que aniríem del caos al cosmos, i jo hi afegiria que anam del caos al cosmos a la cosmètica, i li explicaré això del maquillatge de les xifres que vostè mateix, per sorpresa, a més a més, ha reconegut. Li he parlat que la Llei de crèdit extraordinari li havia permès a vostè amagar 5 dècimes del dèficit; li he parlat que l'acord amb les entitats financeres açò a vostè també li havia anat molt bé a l'hora de maquillar el dèficit, però que havia de traslladar responsabilitats de cara al futur; li he parlat que les desviacions (...) el Pla d'equilibri financer, que a Madrid diuen, i ja els ha dit a vostès, que hi ha més d'un 50% de les mesures que no han posat en marxa, mesures d'ingressos, de despeses, i més d'un 80% d'ingressos que no han posat en marxa, que tot açò vostè al final ho ha acabat reconeixent. Açò, només açò supera 1 punt el dèficit.

I vostè pujarà aquí, suposam que un dia, la setmana que ..., la setmana que ve no, d'aquí tres setmanes i ens dirà que sí, que estan a l'1,7, havent amagat tot açò. I després farà un discurs súper rigorós, però mentrestant l'enginyeria financera a vostè li permet continuar desdibuixant tots aquests números. La prova és que els problemes de tresoreria els tenen; què són, Sr. Aguiló, 800 milions d'euros del 2012 en factures que no han pagat encara, perquè estan començant a pagar les del mes de gener? I ve aquí dalt, a pujar i a donar lliçons, 800 milions d'euros?

Miri, li explicava també les dades de l'increment del deute, que vostè ens deia que no, ho recorda, no, no, Banc d'Espanya, tercer trimestre del 2011, deute: 4.500.000 euros, perdó, 4.000.500.000; tercer trimestre del 2012: 5.400. Hem passat de 4.500 a 5.400 ...

(Alguns aplaudiments i remor de veus)

... 1.000 milions d'euros més, reconeguts pel Banc d'Espanya, Sr. Aguiló.

(Remor de veus)

I açò què suposa en el tercer trimestre? Un 20% damunt el PIB, mai no havíem arribat a aquestes xifres, mai, mai no havíem arribat a aquestes xifres de nivell d'endeutament. I, si no, el ret que em digui un trimestre que haguem superat el 20%, el ret que m'ho digui. Dades del Banc d'Espanya, que les tenim aquí.

I acab ja, el vicepresident parlava d'una sòlida teoria conservadora, ha volgut sortir aquí com a un home brillant i teòric que té perfectament definit quin és el seu model. Fitxi'ns bé en aquest exercici, en plena crisi econòmica, quan les empreses tenen vertaders problemes de supervivència perquè ho passen molt malament, quan l'atur s'incrementa, i només aquest any hem destruït ben bé 10.000 llocs de feina, quan hi ha menys diners en circulació que mai, amb les dificultats que açò suposa, la solució del Govern és: primer, suprimir qualsevol tipus de suport a l'empresariat; segon, -amb el malament que estan els empresaris, ni aigua-, segon, retallar al màxim les cobertures socials, quan més atur hi ha, quan més pobresa hi ha menys ajudes socials; incrementar al màxim els impostos sobre el consum. Sap on ens du açò? Açò ens du a refredar molt més l'economia, plou sobre banyat. I amb una economia més refredada aprofundim la crisi, com que aprofundim la crisi hi ha una menor entrada d'ingressos públics, i com que ens ingressen menys diners continuam desquadrant els comptes.

Quina és la solució? Pujar més els impostos. I som dins una espiral on qui ho acaba pagant tot és el ciutadà, però açò sí, qualche dia acomplirem el dèficit. I mentrestant què succeeix? Les empreses tanquen, Sr. Vicepresident. Què succeeix mentrestant? La gent passa vertaders problemes, i els serveis socials no responen, la Llei de dependència no hi és, la gent gran no sap on ha d'atendre, i açò a vostès no els interessa gens. L'educació nostra es devalua i açò a vostès no els interessa gens.

(Alguns aplaudiments i remor de veus)

Un dia, segurament, acabarem sortint d'aquesta crisi, per suposat que sí, el que no és possible és que el dia que sortim d'aquesta crisi la gent no tengui ni il·lusions ni esperances ni capacitat de reivindicar uns drets que els pertoquen a ells.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments i remor de veus)

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies. Torn de contrarèplica, té la paraula el vicepresident econòmic, el Sr. Pep Ignasi Aguiló, per un temps de cinc minuts.

EL SR. VICEPRESIDENT ECONÒMIC, DE PROMOCIÓ EMPRESARIAL I D'OCUPACIÓ (José Ignacio Aguiló i Fuster):

Sra. Presidenta, senyors diputats. Sr. Marc Pons, miri, crec que aquest és un debat que vostès tenen absolutament perdut, absolutament perdut ...

(Remor de veus)

... absolutament perdut, la ciutadania ho sap i el temps ens donarà la raó d'una forma contundent, d'una forma clara i rotunda. De fet ens dóna la raó, perquè al llarg dels anys els governs d'esquerra sempre han tengut la mateixa sortida, una sortida encaminada cap a la crisi econòmica que ha fet que la població vulgui un recanvi, vulgui una forma diferent de fer les coses.

I ara jo diria que fins i tot tenen un altre problema i el problema és dir qualque cosa que sigui engrescador, dir qualque cosa que valgui la pena, que no sigui oposar-se per oposar-se, perquè, sincerament, el que fan és això mateix, oposar-se per oposar-se, el no pel no, queixar-se per queixar-se, no aportar cap tipus de solució, no aportar res de res. Enginyeria financera, ens diuen, enginyeria financera, li dic, li dic que la Llei de crèdit extraordinari ha de servir per pagar factures que es varen generar en el seu període de Govern, un període de govern caracteritzat per un descontrol flagrant i absolut dels comptes públics.

Fins i tot vostè mateix va ser president d'una institució molt rellevant d'aquestes illes, institució que va incórrer, per tres anys seguits, en uns dèficits cada vegada més grossos, conseqüència de la seva gestió, ...

(Alguns aplaudiments)

... una gestió que també es recordarà per molts anys.

Em diu maquillatge i em mostra els comptes del Banc d'Espanya, li explic, li explic el deute quan es contreu, no quan es torna en bancari. I això va passar deixant moltes factures sense pagar, moltes factures que varen arribar a suposar gairebé un 4 o 4,5% del producte interior brut d'aquesta comunitat, la qual cosa significava condemnar clarament al tancament a moltíssimes empreses, a moltíssimes empreses que no podien aguantar aquella situació d'impagaments i que ara, gràcies a les passes que hem donat, primer fent un pla de proveïdors i segon fent un pla de gestió conjunta del deute amb altres comunitats autònomes, podem tirar cap endavant i podem donar les passes que hem de donar.

Aquest govern ha iniciat un procés de reducció de l'administració, ha iniciat un procés de reducció de la despesa en els diferents departaments que componen l'administració, i aquesta reducció de la despesa és evident que no és fàcil i que s'ha d'assumir la responsabilitat corresponent per dur-la a terme, però també és cert que contribueix d'una forma radical que les necessitats de finançament bancari, les necessitats de finançament a través de préstecs de la comunitat autònoma i del conjunt d'administracions sigui més baixa. I quan són més baixes les necessitats de finançament els tipus d'interès poden iniciar una escalada cap a baix, clarament, poden iniciar una

escalada cap a baix. Perquè el que està clar és que si a una persona els tipus d'interès, si a una persona que demana un préstec els tipus d'interès li suposen una determinada quantia, si demana refinançament aquesta quantia s'incrementarà de forma clara.

I això és importantíssim i és importantíssim perquè una baixada dels tipus d'interès, ...

LA SRA. PRESIDENTA:

Silenci, per favor.

EL SR. VICEPRESIDENT ECONÒMIC, DE PROMOCIÓ EMPRESARIAL I D'OCUPACIÓ (José Ignacio Aguiló i Fuster):

M'agradaria que això quedàs clar d'una forma contundent, una baixada dels tipus d'interès fa que més projectes empresarials siguin viables, més projectes empresarials seran viables a mesura que baixin els tipus d'interès. I més projectes empresarials viables significa menys atur, significa més ocupació, més prosperitat i més possibilitats també d'ingressos per al sector públic per fer-se càrrec d'aquells serveis que són dins les seves obligacions.

Per tant, senyores i senyors, aquesta política econòmica és una política econòmica seriosa, és una política econòmica responsable, és una política econòmica que cal explicar una i 10.000 vegades perquè la demagògia de l'esquerra intentarà embrutar-la de forma sistemàtica, intentarà embrutar-la de forma sistemàtica justament per la manca de projecte. I a partir d'aquí evidentment les coses van millorant, milloren, tenim més esperances clarament que fa un any i tenim una situació, amb totes les nostres variables al nostre abast, que també ens marca el camí de la recuperació econòmica i el camí d'una societat més forta i més robusta.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments i remor de veus)

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Vicepresident.

I no havent-hi més assumptes a tractar, s'aixeca la sessió d'avui.

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT
DE LES
ILLES BALEARS